

Sygn. akt III KK 22/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 lutego 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Barbara Skoczowska (przewodniczący)

SSN Dariusz Świecki

SSN Andrzej Ryński (sprawozdawca)

Protokolant Jolanta Włostowska

w sprawie **J. W.**

skazanego z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w trybie art. 535 § 5 kpk

w dniu 26 lutego 2014 r.,

kasacji, wniesionej przez Prokuratora Generalnego na korzyść skazanego
od wyroku Sądu Rejonowego w I.

z dnia 7 października 2009 r., sygn. akt II K (...),

**1) uchyla zaskarżony wyrok i na podstawie art. 5 § 1 pkt 4
k.p.s.w. w zw. z art. art. 45 § 1 k.w. postępowanie umarza;**

2) kosztami postępowania w sprawie obciąża Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w I. wyrokiem z dnia 7 października 2009 r., sygn. akt II K (...), oskarżonego J. W. uznał za winnego tego, że w dniu 8 marca 2009 r. z lasu państwowego Nadleśnictwa S., leśnictwa Z. oddział [...] gm. S. zabrał w celu przywłaszczenia 0,7 m³ drewna papierówki bukowej o wartości 91 zł na szkodę

Nadleśnictwa S., przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu roku kary pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w O. w sprawie, sygn. akt II K (...), obejmującym prawomocne skazania za przestępstwa z art. 278 § 1 k.k. oraz z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 283 k.k. i za czyn ten zakwalifikowany jako występki z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. na podstawie art. 278 § 1 k.k. wymierzył oskarżonemu karę 4 miesięcy pozbawienia wolności.

Na podstawie art. 290 § 2 k.k. orzekł wobec J. W. nawiązkę w kwocie 182 złote na rzecz Nadleśnictwa S. oraz obciążył oskarżonego kosztami sądowymi.

Powyższy wyrok uprawomocnił się w dniu 15 października 2009 r. bez kontroli instancyjnej. Został on zaskarżony w całości na korzyść skazanego kasacją wywiedzioną przez Prokuratora Generalnego w trybie art. 521 § 1 k.p.k.

Prokurator Generalny zarzucił orzeczeniu Sądu Rejonowego w I. rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenie przepisów prawa materialnego – art. 278 § 1 k.k. i art. 290 § 2 k.k., polegające na dokonaniu błędnej wykładni tych przepisów i w konsekwencji uznanie, że czyn przypisany J. W. polegający na zaborze w celu przywłaszczenia wyrąbanego drewna papierówki bukowej wartości 91 złotych, wyczerpuje znamiona przestępstwa z art. 278 § 1 k.k. i stanowi podstawę wymierzenia nawiązki w wysokości podwójnej wartości tego drewna na podstawie art. 290 § 2 k.k., mimo że będące przedmiotem zaboru drewno nie było drzewem w stanie surowym, tzn. takim w jakim pozostało w lesie po wyrąbaniu, co ze względu na wartość zabranego drewna wyczerpuje znamiona wykroczenia z art. 119 § 1 k.w.

Powołując się na powyższe autor kasacji wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i umorzenie postępowania na podstawie art. 5 § 1 pkt. 4 k.p.s.w. w zw. z art. 537 § 2 k.p.k., wobec przedawnienia karalności przypisanego oskarżonemu czynu. Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja Prokuratora Generalnego okazała się oczywiście zasadna i podlegała w całości uwzględnieniu na posiedzeniu bez udziału stron w trybie art. 535 § 5 k.p.k. Wprawdzie w sprawie niniejszej nie zostało sporządzone uzasadnienie wyroku przez Sąd Rejonowy w I., jednak z treści przyjętego opisu czynu wynika, że J. W. dopuścił się zaboru w celu przywłaszczenia 0,7m³ drewna

papierówki bukowej wartości 91 złotych. W konsekwencji Sąd Rejonowy nie dostrzegając różnicy w pojęciach „drzewo” i „drewno”, oraz kwalifikując czyn oskarżonego jako występki z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., a także orzekając nawiązkę na podstawie art. 290 § 2 k.k. uznał, że doszło do kradzieży z lasu drzewa wyrąbanego przy uwzględnieniu, iż w dacie tego czynu granicą oddzielającą przestępczą kradzież drzewa wyrąbanego lub powalonego od wykroczeniowej (art. 120 k.w.) była wartość przedmiotu czynności wykonawczej, w kwocie 75 złotych.

Trzeba jednak pamiętać, że gdy przepisy art. 290 § 2 k.k. oraz art. 120 k.w. mówią o "drzewie wyrąbanym lub powalonym", to chodzi tu o drzewo w stanie surowym, tj. takim, w jakim pozostało w lesie po wyrąbaniu lub powaleniu. W razie przerobienia takiego wyrąbanego lub powalonego drzewa na materiał budowlany lub inny materiał użytkowy traci ono postać drzewa, o którym mowa w wymienionych przepisach. Natomiast tak przerobione drewno, w zależności od jego wartości, może stanowić przedmiot czynności wykonawczej w typie wykroczenia przewidzianego w art. 119 § 1 k.w. albo w typie przestępstwa określonego w art. 278 § 1 lub 3 k.k. Trzeba przypomnieć, że w dacie czynu oraz w dacie orzekania przez Sąd Rejonowy wartość graniczna mienia między wskazanym przestępstwem i wykroczeniem nie przekraczała 250 złotych. (zob. wyroki SN: z dnia 16 lipca 2013 r., III KK 196/13, LEX nr 1335578, z dnia 2 kwietnia 2012 r., V KK 429/11, LEX nr 1163986, z dnia 3 września 2009 r., V KK 171/09, OSNKW 2010/2/16, z dnia 28 marca 1977 r., II KR 44/77, OSNPG 1977/10/85, uchwała SN z dnia 21 stycznia 1972 r., VI KZP 55/71, OSNKW 1972/3/43).

Przywołane wartości graniczne mienia stanowiącego przedmiot wykroczeń z art. 119 k.w. i 120 k.w. oraz przestępstw z art. 278 k.k. i art. 290 k.k. aktualnie zostały podwyższone do kwoty nie przekraczającej 1/4 minimalnego wynagrodzenia (art. 2 w zw. z art. 56 ustawy z dnia 27 września 2013 r. o zmianie ustawy - Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw, Dz. U. z dnia 25 października 2013 r., poz. 1247).

Należy podkreślić, że opis czynu przypisanego oskarżonemu nie wskazuje, aby doszło do kradzieży drzewa wyrąbanego, lecz wyrobionego drewna bukowego.

Z oględzin samochodu oskarżonego (k. 3-4), oględzin miejsca kradzieży (k.11) i dokumentacji fotograficznej (k.13), a także zeznań świadka A.T. (k.9-10,73-74) wynika, że przedmiotem zaboru było drewno bukowe wyrobione, papierówka S2A w wałkach o długości 1,2 m.

W związku z tym w analizowanym stanie faktycznym nie doszło do kradzieży drzewa wyrąbanego lub powalonego, a zatem drzewa w stanie surowym - w takim, w jakim pozostało w lesie po wyrąbaniu lub powaleniu, lecz drewna już przetworzonego na materiał użytkowy, pociętego na kawałki i składowanego w stosie, przy czym ze względu na wartość tego drewna - 91 złotych, czyn ten stanowi wykroczenie z art. 119 § 1 k.w.

Dlatego też należało zgodzić się z twierdzeniem kasacji, że zaskarżony wyrok został wydany z obrazą prawa materialnego, skoro Sąd *meriti* po dokonaniu prawidłowych ustaleń faktycznych czyn oskarżonego, według jego opisu przyjętego w wyroku będący wykroczeniem z art. 119 § 1 k.w., zakwalifikował jako występpek z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. oraz orzekł nawiązkę na podstawie art. 290 § 2 k.k.

Sąd Najwyższy wziął nadto pod uwagę fakt, że przedmiotowe wykroczenie z art. 119 § 1 k.w. zostało popełnione przez oskarżonego w dniu 8 marca 2009 r., a zatem jego karalność zgodnie z art. 45 § 1 k.w. ustała w dniu 8 marca 2011 r. Dlatego też, na podstawie art. 104 § 1 pkt 7 w zw. z art 5 § 1 pkt. 4 k.p.s.w. i art. 112 k.p.s.w. w zw. z art. 537 § 2 k.p.k., uchylił zaskarżony wyrok i wobec przedawnienia karalności postępowanie w tej sprawie umorzył.

Orzeczenie o wydatkach związanych z kasacją Prokuratora Generalnego oparto na podstawie art. 119 k.p.s.w. w zw. z art. 638 k.p.k.